

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

No podem oblidar els cristians de Terra Santa

Un any més, com a representant d'Espanya a la Coordinadora de Conferències Episcopals en suport de l'Església a Terra Santa, hem visitat Gaza, Betlem, Beit Jala, i sobretot Jordània en aquest mes de gener.

Hi hem anat per ser a prop, presents, per pregar junts, pelegrinar als llocs sants i cercar de persuadir, en tornar, informant del que els cristians viuen en aquella terra on són minoria, però que Crist va santificar amb la seva vida, i la seva mort i resurrecció. En aquella terra santa per als jueus, cristians i musulmans, hem constatat durant la nostra visita la presència permanent de l'Església entre els febles i vulnerables, als qui massa sovint s'oblida. Ens hem sentit compromesos a donar veu als sense veu, i per això us resumeixo els continguts del Missatge dels Bisbes.

El Comunicat final dels Bisbes l'hem volgut dirigir a tots ells per assegurar-los que: **No els oblidem!** Ho diem a la comunitat cristiana i als joves de **Gaza**. La recent guerra de 2014 va comportar la destrucció de milers d'habitatges i de les infraestructures materials i socials de Gaza, així com la mort d'israelians i palestins. Un any i mig més tard, hi hem

trobat signes d'esperança i la resistència de la població que és destacable, però molts segueixen sense llar i traumatitzats per la guerra. El bloqueig continua portant desesperació a les seves vides ja que viuen efectivament com en una presó. La capacitat de tants cristians i musulmans per ajudar-se mútuament en aquesta situació és un signe visible d'esperança i, en un temps en què molts busquen dividir les comunitats, és un exemple per a tots nosaltres.

Tampoc no podem oblidar **la comunitat cristiana de Beit Jala**, on la confiscació israeliana de terres i l'expansió del mur de separació a **la Vall de Cremisan**, violant les lleis internacionals, minen encara més la presència cristiana a Terra Santa. Tampoc no podem oblidar **els israelians i palestins que busquen la pau**. El dret d'Israel a viure en seguretat és clar, però l'ocupació mantinguda desanima ocupants i ocupats. Els líders polítics de tot el món han de posar més esforç per tal d'assolir una solució diplomàtica que posi fi a gairebé 50 anys d'ocupació i que resolgui el conflicte actual perquè els dos pobles i les tres religions puguin viure junts, amb justícia i amb pau.

I sobretot no podem oblidar **els refugiats cristians que hem trobat a**

Jordània. Hem escoltat el seu drama i les dificultats per intentar reconstruir les seves vides. Per a la majoria, tornar al seu país ja no és una opció. Jordània està fent molts esforços per gestionar el fet que un quart de la seva població siguin refugiats. Els esforços de l'Església local i les ONGs per acollir tots els refugiats —cristians i musulmans— són significatius i encomiables per tal de retornar-los la perduda dignitat humana. Però la comunitat internacional ha de fer més per alleujar la seva situació i treballar per la pau a tota la regió.

L'Església a Jordània està viva i en creixement, malgrat que els cristians temen l'expansió de l'extremisme musulmà creixent a la regió. Esperem que l'entrada en vigor de l'Acord Global entre la Santa Seu i l'Estat de Palestina, ofereixi un model de diàleg i de cooperació entre els estats, que respecti i preservi la llibertat religiosa i de consciència de tothom.

Amb la promesa d'una solidaritat activa, fem nostra la pregària del Papa Francesc a *Laudato si'*: «Oh Déu dels pobres, ajudeu-nos a rescatar els abandonats i oblidats d'aquesta terra que tant valen als vostres ulls.»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Campanya 2016 - Mans Unides
«Planta cara a la fam: sembra!»

Mans Unides va celebrar la seva assemblea anual el dia 16 de gener, a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer. La trobada de Mans Unides d'Urgell fou presidida per l'Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives, i la Presidenta, Sra. Teresa Cabanes. Va comptar amb l'assistència de més d'una vintena de membres representants dels grups locals de Mans Unides d'Urgell i del Principat d'Andorra. Seguint l'ordre del dia, a la reunió es van aprovar el balanç i el pressupost. La Presidenta va presentar els resultats de la Campanya de Mans Unides 2015: es van valorar positivament, ja que s'havien assolit els objectius de realitzar els dos projectes previstos i es va poder afegir un tercer gràcies a la generositat d'un particular que l'assumeix sol. També va informar sobre la Campanya per al 2016, el dia del dejuni voluntari contra la fam que serà el divendres dia 12 de febrer, i la col·lecta del diumenge dia 14 de febrer, amb diversos materials per a la campanya.

El lema de la campanya per a l'any 2016, la que fa número 57, és «Planta cara a la fam: sembra!»

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Fer de Maria

L'Església està cridada a ser allò que és: la comunitat dels seguidors de Jesús, que viuen segons el seu Esperit.

És la Mare que ens engendra a la nova vida de l'Evangeli. Per a cada un de nosaltres, l'Església Mare es concreta en la nostra comunitat cristiana. La parròquia té la missió d'a-

companyar-nos a Crist, a la seva Paraula i el seu Esperit. I probablement formem part d'algun grup o alguna associació eclesial. Totes aquestes institucions són petites comunitats cristianes que tenen la missió d'ajudar-nos a entendre i a viure l'esperit de l'Evangeli. Això comporta un esforç personal.

És bo recordar sovint que tot en l'Església està en funció de l'esperit del Senyor Jesús, des de l'Església universal o la nostra comunitat diocesana, fins a la parròquia o qualsevol grup cristià. Les institucions necessiten ordre i organització. També l'Església, tan gran, tan extensa i tan vella. El perill és que ens perdem en

càrrecs i administracions, mentre que algun membre de les nostres comunitats, o potser molts, no dediquin mai una estona a fer de Maria: llegir l'Evangeli, reflexionar, pregar, acostar-se al Senyor Jesús, gustar el seu missatge, créixer en la comunió amb el seu Esperit.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

No podemos olvidarnos de los cristianos de Tierra Santa

Un año más, como representante de España en la Coordinadora de Conferencias Episcopales en apoyo de la Iglesia en Tierra Santa, hemos visitado Gaza, Belén, Beit Jala, y sobre todo Jordania en este mes de enero. Hemos ido para estar cerca, presentes, para rezar juntos, peregrinar a los lugares santos e intentar persuadir, al volver, informando de lo que los cristianos viven en esa tierra donde son minoría, pero que Cristo santificó con su vida, su muerte y resurrección. En aquella tierra santa para judíos, cristianos y musulmanes, hemos constatado durante nuestra visita la presencia permanente de la Iglesia entre los débiles y vulnerables, a los que demasiado a menudo se olvida. Nos hemos sentido comprometidos a dar voz a los sin voz, y por eso os resumo los contenidos del Mensaje de los Obispos.

El Comunicado final de los Obispos lo hemos querido dirigir a todos ellos para asegurarles que: **¡No los olvidamos!** Se lo decimos a la comunidad cristiana y a los jóvenes de **Gaza**. La reciente guerra de 2014 conllevó la destrucción de miles de viviendas y de las infraestructuras materiales y sociales de Gaza, así como la muerte de israelíes y palestinos. Un año y medio más tarde, hemos encontrado signos de esperanza y la resistencia de la población que es destacable, pero muchos siguen sin hogar y traumatizados por la guerra. El bloqueo continúa llevando desesperación a sus vidas pues viven efectivamente como en una prisión. La capacidad de tantos cristianos y musulmanes para ayudarse mutuamente en esta situación es un signo visible de esperanza y, en un tiempo en el que muchos buscan dividir las comunidades, es un ejemplo para todos nosotros.

Tampoco podemos olvidar a **la comunidad cristiana de Beit Jala**, donde la confiscación israelí de tierras y la expansión del muro de separación en **el Valle de Cremisán**, violando las leyes internacionales, minan aún más la presencia cristiana en Tierra Santa. Tampoco podemos olvidar a **los israelíes y palestinos que buscan la paz**. El derecho de Israel a vivir en seguridad es claro, pero la ocupación sostenida desanima a ocupantes y ocupados. Los líderes políticos de todo el mundo tienen que poner más esfuerzo para alcanzar una solución diplomática que ponga fin a casi 50 años de ocupación y que resuelva el conflicto actual para que los dos pueblos y las tres religiones puedan vivir juntos, con justicia y con paz.

Y sobre todo no podemos olvidar a **los refugiados cristianos que hemos encontrado en Jordania**. Hemos escuchado su drama y las dificultades para intentar reconstruir sus vidas. Para la mayoría, volver a su país ya no es una opción. Jordania está haciendo muchos esfuerzos para gestionar el hecho de que un cuarto de su población sean refugiados. Los esfuerzos de la Iglesia local y las ONGs para acoger a todos los refugiados —cristianos y musulmanes— son significativos y encomiables para devolverles la perdida dignidad humana. Pero la comunidad internacional debe hacer más por aliviar su situación y trabajar por la paz en toda la región. La Iglesia en Jordania está viva y en crecimiento, a pesar de que los cristianos temen la expansión del extremismo musulmán creciente en la región. Esperamos que la entrada en vigor del Acuerdo Global entre la Santa Sede y el Estado de Palestina, ofrezca un modelo de diálogo y de cooperación entre los estados, que respete y preserve la libertad religiosa y de conciencia de todos. Con la promesa de una solidaridad activa, hacemos nuestra la oración del Papa Francisco en *Laudato si'*: «Oh Dios de los pobres, ayúdanos a rescatar a los abandonados y olvidados de esta tierra que tanto valen a tus ojos.»

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Urgell celebra l'octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians

Els cristians de Letònia van preparar enguany els textos per a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians que, a Catalunya, i específicament a Urgell, ens han ajudat a preguntar-nos com entenem la nostra crida comuna a ser «poble de Déu». Van ser diverses les parròquies que van organitzar pregàries i activitats entre diverses confessions per tal de materialitzar amb fets l'octavari del 18 al 25 de gener.

Som conscients —diu el Delegat d'Ecumenisme d'Urgell, Mn. Melcior Querol— que en la major part de les celebracions d'aquesta setmana de pregària més que la celebració de la Paraula proposada interconfessionalment, el que fan moltes comunitats és unir-se a la pregària a través d'una celebració eucarística». El més important és el gest simbòlic d'anar a l'encontre de l'altre. Amb tot, a

Urgell, hi ha comunitats en les que hi ha més proximitat i costum de trobar-se unes i altres confessions. Una parròquia paradigmàtica en la diòcesi és Guissona, on conviuen tres ritus diferents en la mateixa església. En aquest sentit, el rector de Santa Maria, Mn. Ramon Balagué, assenyalava que «avui, en un món cada vegada més globalitzat, en què la comunitat humana viu superant fronteres i la convivència multi-

cultural és evident, apareix més factible la col·laboració i el camí cap a la unitat dels cristians». Per a Mn. Balagué, «la unitat és un do de Déu que hem de demanar humilment».

A Santa Maria es van reunir per pregar junts el diumenge 24, tres comunitats cristianes de confessions diferents: la comunitat catòlica de ritu romà, la comunitat de l'Església ortodoxa de Romania i la comunitat grecocatólica d'Ucraïna. En la celebració es van aprofitar textos de la proposta feta pels cristians de Letònia i es van fer reflexions a l'entorn de la Misericòrdia, amb motiu de l'Any jubilar proclamat pel Papa.

Guissona, amb una realitat de diferents comunitats religioses i culturals pot servir d'exemple per a la convivència i la col·laboració fraterne. Per a Mn. Balagué, els cristians és obvi que hem de col·laborar en el que tenim més en comú: la manifestació de la nostra fe, de la nostra esperança i de la caritat, i fer-ho a través de la pregària conjunta: «això és el que va acollir la parròquia de Santa Maria de Guissona el passat diumenge, una celebració de germans units per la fe en Jesús, per pregar junts, per seguir el Crist, per transformar el nostre món, units pel mateix Esperit Sant».

Celebració a la capella del Roser a Guissona

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Ferides (i II)

Avui voldria centrar la vostra atenció sobre una altra realitat: com tenir cura d'aquells que, després del fracàs irreversible de la seva unió matrimonial, han contret una nova unió.

L'Església sap bé que una situació així contradiu el sagrament cristià. Amb tot, la seva mirada de mestra prové sempre d'un cor de mare, un cor que, animat per l'Esperit Sant, cerca sempre el bé i la salvació de les persones. Vet aquí el motiu pel qual sent el deure, «per amor de la veritat», de «discernir bé les situacions».

Si ens mirem aquestes noves unions amb els ulls dels fills petits —i els petits observen—, amb els ulls dels infants, veurem

encara més la urgència de desenvolupar en les nostres comunitats una acollença real vers les persones que viuen aquestes situacions. Per això és important que l'estil de la comunitat, el seu llenguatge, els seus testimoniatges, estiguin sempre adreçats a les persones, a partir dels petits. Ells són els qui pateixen més en aquestes situacions. Pel que fa a la resta, ¿com podem recomanar a aquests pares que facin tot el que puguin per educar els fills en la vida cristiana, donant el seu exemple d'una fe convençuda i practicada, si els mantenim a distància de la vida de la comunitat, com si estiguessin excomunicats? Cal actuar de manera que no afe-

gim més càrregues de les que ja han de suportar aquells que tenen fills i es troben en aquestes situacions!

Gràcies a l'aprofundiment complet dels Pastors, guiats i confirmats pels meus Predecessors, és molt gran la consciència que cal acollir fraternalment i atentament en l'amor i en la veritat els batejats que han establert una nova convivència després del fracàs del matrimoni sacramental; efectivament, aquestes persones no estan excomunicades, no ho estan!, i no han de ser tractades com si ho fossin: sempre han format part de l'Església.

(Dimecres, 5 d'agost de 2015.)

Els bisbes a Terra Santa: «No us oblidem»

La Coordinadora de les Conferències Episcopals en suport de l'Església a Terra Santa acaba el seu pelegrinatge, que es va dur a terme entre el 9 i el 14 de gener

Bisbes de tota Europa, Amèrica del nord i Sud Àfrica van visitar les comunitats cristianes vulnerables de Gaza, Betlem i els refugiats a Jordània en la reunió de la Coordinadora de les Conferències Episcopals en suport de l'Església a Terra Santa, i van tornar un any més a viure intensament la situació de les persones que tan sovint se senten atrapades en una situació incontrolable per a elles i plena de perills.

Van celebrar cada dia l'Eucaristia amb diferents comunitats cristianes, donant-los-hi suport i ànim: van visitar la comunitat cristiana de Beit

Jala, que ha patit la pèrdua de les seves terres a Cremisan, unes terres, d'oliveres i de fruiters, mil·lenaris, que són el seu mitjà de vida. L'expropiació de les seves propietats i la construcció d'un mur de separació en la Vall de Cremisan és un fet molt dur. En una visita prèvia, alguns bisbes van poder visitar les comunitats cristianes de Gaza, on van constatar una certa millora després que la guerra del 2014 va conduir a la mort de més de 2.000 habitants de Gaza, entre ells uns 500 infants. La comunitat cristiana està formada per 2.500 persones.

La major part del pelegrinatge va centrar-se en conèixer la situació dels refugiats a Jordània. Una part molt important de la població que resideix en aquest Estat són comunitats i famílies que han fugit dels conflictes bèl·lics a Síria i a l'Iraq. L'ONU situa el nombre total de refugiats a Jordània actualment en un milió i mig de persones (una quarta part de la població total), la majoria dels quals són sirians. Van visitar diversos centres i poblacions: Madaba, Fuheis, Amman, van poder parlar amb els refugiats, i van celebrar missa amb ells. Van ser moments de gran intensitat. També van poder conèixer els treballs que es fan a nivell diplomàtic amb les comunitats afectades. La Coordinadora no té com a objectiu fonamental ni per part de la Santa Seu, ni per part dels membres que la integren, la recaptació de fons econòmics o la construcció de projectes, malgrat que una considerable inversió per al desenvolupament i un creixement dels pelegrinatges, s'han incrementat de forma indirecta com a conseqüència de les visites dels Bisbes. La pregària és l'ànima de la reunió anual, amb la celebració diària de l'Eucaristia, sovint en diferents ritus, i la celebració en comú de la pregària de la Litúrgia de les Hores.

Diferents moments de la visita dels bisbes a Terra Santa

AGENDA

- Diumenge, 31 de gener:**
 —Mons. Vives predica exercicis espirituals als preveres. Sevilla (fins al dia 5 de febrer).
- Dissabte, 6 de febrer:**
 —Consell de Pastoral. Reunió al Palau Episcopal.
- Dimarts, 2 de febrer:**
 —Clausura de l'Any de la Vida Consagrada.
 —Festa de la Presentació del Senyor.
 —Festa del moviment Vida Creixent.
- Dijous, 11 de febrer:**
 —Festa de l'Hospitalitat de Lourdes.
 —Festa del Malalt.
- Divendres, 12 de febrer:**
 —Dia de dejuni voluntari. Mans Unides.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2S 15,13-14; 16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dimarts [MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 (o bé: 2,22-32)]. La Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum); Mare de Déu patrona dels cersers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. ■ Dimecres [2S 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. iv), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escan-

dinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita; beata M. Ana River, rel. germanes de la Presentació de Maria; beata Josefina Nicoli, vg., rel. congregació de la Missió i Filles de la Caritat; beat Nicolau Saggio de Longobardi, rel. PP. Mínims.

4. ■ Dijous [1Re 2,1-4.10-12 / SI 1Cr 29,10-12 / Mc 6,7-13]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, verge dominicana;

sant Josep de Leonessa, prevere caputxí.

5. ■ Divendres [Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. iii), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr. patrona de Calaf.

6. ■ Dissabte [1R 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.). [Is 6,1-2a.3-8 / SI 137 / 1C 15,1-11 / Lc 5,1-11]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

Diuenge IV de durant l'any

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, cenyeix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, sinó, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

En vós m'empari, Senyor, / que no en tingui un desengany. / Deslliureu-me, traieu-me del perill, / vós que sou bo; escolteu i salveu-me. R.

Sigueu el meu castell de refugi, / la meua roca salvadora. / Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust. R.

Vós sou la meua esperança, Déu meu, / he confiat en vós, Senyor, des de petit. / Vós em traguéreu de les entranyes de la mare, / acabat de néixer em vaig emparar en vós. R.

D'un cap a l'altre del dia / els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu; / m'instruïu, Déu meu, des de petit, / i encara avui us proclamo admirable. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment coneixem només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.» Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidón. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, recibí esta palabra del Señor: «Antes de formarte en el vientre, te escogí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te nombré profeta de los gentiles. Tú cíñete los lomos, ponte en pie y díles lo que yo te mando. No les tengas miedo, que sino, yo te meteré miedo de ellos. Mira; yo te convierto hoy en plaza fuerte, en columna de hierro, en muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y la gente del campo. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte.»

Oráculo del Señor.

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca anunciará tu salvación.*

A ti, Señor, me acojo; / no quede yo derrotado para siempre; / tú que eres justo, líbrame y ponme a salvo, / inclina a mí tu oído, y sálvame. R.

Sé tú mi roca de refugio, / el alcázar donde me salve, / porque mi peña y mi alcázar eres tú, / Dios mío, líbrame de la mano perversa. R.

Porque tú, Dios mío, fuiste mi esperanza / y mi confianza, Señor, desde mi juventud. / En el vientre materno ya me apoyaba en ti, / en el seno tú me sostenías. R.

Mi boca contará tu auxilio, / y todo el día tu salvación. / Dios mío, me instruíste desde mi juventud, / y hasta hoy relato tus maravillas. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13)

Hermanos:

El amor es paciente, afable; no tiene envidia; no presume ni se engríe; no es maleducado ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Disculpa sin límites, cree sin límites, espera sin límites, aguanta sin límites. El amor no pasa nunca. ¿El don de profecía?, se acabará. ¿El don de lenguas?, enmudecerá. ¿El saber?, se acabará. Porque limitado es nuestro saber y limitada es nuestra profecía; pero cuando venga lo perfecto, lo limitado se acabará.

Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre acabé con las cosas de niño. Ahora vemos confusamente en un espejo; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es por ahora limitado; entonces podré conocer como Dios me conoce. En una palabra: quedan la fe, la esperanza, el amor: estas tres. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a decir en la sinagoga: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de sus labios. Y decían: «¿No es éste el hijo de José?» Y Jesús les dijo: «Sin duda me recitaréis aquel refrán: "Médico, cúbate a ti mismo"; haz también aquí en tu tierra lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaüm.»

Y añadió: «Os aseguro ningún profeta es bien mirado en su tierra. Os garantizo que en Israel habla muchas viudas en tiempos de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses, y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías, a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos habla en Israel en tiempos del profeta Eliseo; sin embargo, ninguno de ellos fue curado, más que Naamán, el sirio.»

Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo empujaron fuera del pueblo hasta un barranco del monte en donde se alzaba su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y se alejaba.

COMENTARI

Jesús ha vingut a portar «Any de gràcia» per a tothom

Gran revelació! L'elecció divina precedeix fins i tot la pròpia existència humana: *Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta destinat a les nacions.*

La crida de Déu és prèvia a tota cronologia: des de l'eternitat Déu té un projecte per a cadascú.

La nostra missió avui és la mateixa de Jeremies: Vés a dir-los tot el que Jo et manaré. No tinguis por! No et podran abatre perquè Jo et faré costat.

*Quin missatge cal proclamar avui al món?
Que tot valor és res quan manca l'amor.*

Si tingués el do de parlar els llenguatges dels homes i dels àngels, però no estimés, valdria tant com les campanes que toquen o els platerets.

De quin «amor» parla l'Apòstol quan diu que «mentrestant subsisteixen la fe, l'esperança i l'amor; però de tots tres l'amor és el més gran»?

Parla de l'amor però pensa en Jesucrist, imatge perfecta del Déu que és amor (1Jn 4,8).

L'amor és descrit amb una sèrie de qualitats que més aviat compendien totes les virtuts. Pau no qualifica l'amor de «carisma-do» sinó de camí incomparablement més gran. Perquè cap carisma és del tot necessari per a tothom sinó que les manifestacions de l'Esperit que cadascú rep són en bé de tots (1Co 12,7).

Però el camí incomparablement més gran de l'amor sí és del tot necessari per a tothom.

Jesús talla la lectura d'Is 61,2 precisament quan el text parla del dia que el nostre Déu farà justícia o dia de venjança del nostre Déu, interpretant-ho com dues actituds contraposades: any de gràcia per als jueus i dia de venjança divina per als nojueus.

Però Jesús no porta any de gràcia del Senyor per a uns (jo i els meus) i dia de venjança divina per als altres (els meus enemics) sinó any de gràcia per a tothom amb la seva misericòrdia.

Mn. José Luis Arín